

Reixes enllà

BUTLLETÍ DEL SEPAP-Secretariat de Pastoral Penitenciària

Editorial

setembre-gener 2013-número 56

viscut aquest sacrament.

I és que si Déu Provident és arreu, el món de la presó és un lloc privilegiat. És el lloc dels pobres, sovint dels que tenen un passat complicat i un futur incert. Per això és un goig saber que el Papa visita una presó o que un bisbe dóna suport a la pastoral de presons a la seva diòcesi. En canvi, dol saber que hi ha capellans que pensen que els empresonats no mereixen res, que -tal volta- no són fills de Déu. Que visitar-los o viure amb ells, encara que sigui un manament evangèlic és una autèntica pèrdua de temps. O és que potser encara ens pensem que només a les parròquies hi ha l'únic i autèntic camp de treball pastoral i evangelitzador?

Al fil de tot plegat, vull transcriure les línies que una persona voluntaria d'un centre penitenciari m'escriu fa poc: "estic molt sensible, ploro molt, no em fa vergonya dir-ho. Quan faig el meu treball de voluntariat es estrany que no es produeixin petits miracles. Ploro d'alegria però també ploro perquè Ell és gran. Quedo impactada o sorpresa i experimento que Ell ens ajuda moltíssim i ens fa servir de mediadors per ajudar els nois. Això em conmov per dins. Sembla estrany que no puguin ser reals certes vivències, ningú ens creuria. Però també experimento un sentiment de pau i alegria interior".

Per això i amb motiu de l'inici de curs o de la Festa de la Mare de Déu de la Mercè o del motiu que sigui, cal seguir reclamant de l'Església més sensibilitat per un àmbit pastoral privilegiat. Que ningú en tingui cap dubte. Potser si que és el món de la mentida; però també és el món de les conversions sinceres, el món de les persones que s'adonen del mal fet a les víctimes i en volen reparar, ben de cor, el pecat. Hi ha fe als centres penitenciaris! Fe en Jesucrist que allibera del mal, fe en Déu que proveeix d'allò que aquell pres necessita. De vegades algú m'ho ha dit: "padre, pedí al Señor que me concediera un deseo y hoy me han comunicado que....; justo lo que había pedido al Señor".

Mossèn Joan d'Arquer
capellà C.P. "Quatre Camins"

Sumari

- Editorial
- Un racó per a compartir (pàg. del 2-3).
- Parlem-ne plegats! (pàg.4-6)
- Recomanem (pag. 7)
- Agenda (pàg. 8).

SEPAP

Rivadeneyra 6, 8º 08002

Telèfon i fax: 93 3176397

Dipòsit Legal B-12460-1995, edita SEPAP

www.sepapbcn.org

e-mail: sepapeniteciaria@gmail.com

Horari: De dilluns a divendres de 9,30 a 13.30h

Un racó per compartir

Crònica de la trobada de inici de curs 2012-13 Seminari Conciliar, 10 de novembre de 2012

El passat dissabte 10 de novembre una vuitantena de voluntaris i persones interessades en la pastoral penitenciària ens vam trobar al Seminari Conciliar de Barcelona per a la Trobada de inici de curs del SEPAP.

Després d'una pregària inicial, en Ramon Cánovas ens parlà sobre la presó. Les presons o llocs on es retenia a les persones hi són des de l'imperi mesopotàmic. La pena de privació de llibertat no es va iniciar fins la Revolució Francesa, com ha forma de reeducació i redempció. L'Església s'ha preocupat sempre per les presons i s'ha preocupat per treballar per la conscienciació, especialment després de la segona guerra mundial. La presó molts creuen que és un mal necessari. Però de fet busca la reeducació i tenim una bateria de mitjans alternatius per no haver de tenir la gent en presons, els recursos telemàtics i les activitats exteriors. Caldria avançar en aquest sentit. La presó hauria d'estar només dedicada a un tractament específic.

La presó no ha de castigar si no integrar. No s'ha de treure la llibertat que és un dels béns més preuats. Molts Sants hi van ser, Sant Pau, Sant Pere, els apostols, Crist mateix. A l'Evangeli es penalitza l'acció no la persona. Crist visita als presos i la compassió ha de regir la llei per assolir la justícia.

2

A Espanya hi ha un sistema sobredimensionat, molt legalitzat, amb moltes condemnes, on no hi ha redempció de penes pel treball, on es busca l'acompliment íntegre de les penes.... D'això fa que en el 2010 hi va haver un 25000 presos de més, un 9% més. Ara ha baixat una mica -10000 per l'expulsió d'estrangers. El codi penal provoca que siguem el país europeu amb un nombre més alt de presos per 1000000, uns 170. A altres països d'Europa van entre 70 i 100. Les presons estan a menys de 4m2 per reclusos. A Europa un reclus té una pena mitjana d'uns 7 mesos de mitjana a Espanya és de 18 si no es compten les penes altes.

Les presons la ideen persones que saben que no hi seran mai. S'ideen per venjar les ofenses. A la presó hi ha unes relacions desiguals, sense intimitat i amb la crisi s'hi ha de gastar menys. Tots són normes i lleis, però quan s'aplica cal que s'humanitzi i aculli la vida. Cal seguir l'esperit de la Constitució de integració, reeducació i reinserció social, no pel càstig. No hi pot haver treballs forçats. Hem de veure què pot fer el reclus per la societat. El treball ha d'estar sota la legislació laboral ordinària, adaptat a la presó però amb els drets del treballador (Seguretat Social,...) Custòdia i seguretat, assistència i tractament (qüestió central) són els eixos principals que regeixen la presó. La seguretat pot ajudar a crear hàbits, assistència sanitària busca la salut i el tractament busca la reincerció. Cal avaluar individualment el progrés. L'allunyament de presos de la seva comunitat implica poca socialització. La presó tipus és un lloc aïllat, no hi ha règim obert si no té la família, si la societat no entra en aquest règim obert no val per res. Els presos amb règim oberts s'els ha de motivar a ajudar en casos d'emergència voluntàriament. Té un fort component a de resocialització.

A la presó hi van molts pobres, marginats i exclosos, que és una gran injustícia social. Un 25% o més són malalts mentals, un 80% tocats per la droga i un 30% de gent amb hepatitis i altres malalties com el VIH. Hi ha sobredimensió per moltes carences que té aquesta població. Hi ha entre 2% i 7% que són persones molt violentes i perilloses i s'hauria de dirigir la presó a aquestes persones i grups terroristes. També hi ha una violència organitzada que perverteix a tot el que toca. Després hi ha desgraciats que viuen del petit delictes i no volen sortir d'això i viuen bé així. Molts pensen que no hi haurien de ser. Però és una veritat que els lladres de pocs recursos van a la presó amb celeritat, però els que estafen i roben milions, amb bons advocats i molts recursos aconsegueixen esquivar les penes. Són venjances per uns i ulls grossos per altres. No tenim força moral.

Un racó per compartir

El 80% està en segon grau, lo que vol dir que no hi ha individualització. Un 16% no ha treballat mai i un 45% són aturats. Hi ha moltes persones no tenen tractament ni pla d'ocupació. Molta gent no fa res, estan al pati. Molt poca gent té pla de vida en sortir de la presó. L'estat ha de tutelar els reclusos, però no per reduir la vida a molt poca cosa. No hi ha intimitat, ni es potencia l'ocupació i l'educació en excés i un estudi de cas per cas per veure que fa aquella persona per oferir eines per poder viure millor i tenir un pla de vida futur (resolució de conflictes, mediació amb poca utilització de la violència). Es tracta de fer acompanyament i tractament per integrar a l'ambient. Els voluntaris acompanyen i la missa ajuden en gran mesura. Tot això fomenta el respecte, la festa i la convivència sense violència. També hi ha una massa de programes com mòduls de respecte, mòduls de règim tancat, tècniques de resolució de conflictes, prevenció de suïcidis, unitats terapèutiques per sortir de la droga que ajuden molt.

Hi ha vora un milió de persones afectades per presó entre reclusos i familiars. Cal formes alternatives a la presó. Els reclusos violents i terroristes també han de tenir tractament. Cal mirar hi ha altres maneres de tractar a aquesta població ja que està implicat des de nens petits a ancians, homes i dones. No hi ha un nombre de places i has d'anar encavint gent. Els serveis socials ordinaris atenen als presos sense coordinació entre els sistemes penal i socials i entre organismes.

La presó no és imprescindible hi ha els sistemes telemàtics. Els més importants són els elements que indiquen on és l'individu per telèfon o GPS, el sistema d'identificador de veu serveix per penes curtes o discontinues i el control de gama cromàtica de l'alè per mesurar l'alcohol o droga que s'instala en un telèfon i serveix per controlar si la persona penada veu o pren droga.

A les presons hi ha uns sistemes de seguretat molt important entre dispositius i personal i sistemes d'inspectors i valoracions. Les presons estan en llocs isolats, sense perímetres de seguretat, amb poca comunicació. Aquestes mesures s'apliquen a tothom. És una despesa molt cara.

Hi ha funcionaris molt poc motivats ja que no hi ha carrera administrativa i professional. El nombre de persones, l'horari i distribució no són adequats. Hi ha molts funcionaris quadrant els horaris. És un sistema insostenible.

Els reclusos tampoc estan poc motivats. Els jutges de vigilància estan molt lluny, tot i que s'ha aconseguit facilitar molts tràmits amb un procediment directe via instàncies i no sessions amb advocats. Sempre estan vinculats els reclusos als jutges de vigilància, tots i que molts estan cremats ja que han de treballar en excés. Ha millorat molt les relacions presons-jutges-reclusos. L'excés de recursos i casos dilata molt l'espera de resolució i la pena no té efecte rectificatiu.

Falla el fet de que els presos estan en el pati en excés. Hi ha també les famílies que cal conèixer-les i veure com es pot interaccionar. També hi ha l'entorn social, les parròquies.

Hi ha pocs mitjans actualment però la societat vol més penes. Caldria humanitzar les presons i no hi ha quòrum. Cal triar entre càstig o recuperació. Això impliquen models diferents. La presó és el darrer recurs no el primer. Cal concienciar per veure quines sol·lucions hi ha. És un problema social de tothom, no només del sistema penal. Cal veure les carences i treballar per corregir-ho.

Es pot proposar, per exemple que un tractament en règim obert en persones preventives amb control telemàtic que funciona abans dels judicis es podria seguir aplicant després o fer informes dels reclusos que ingressen ajudaria al seu tractament o que s'apliqués la presó als grups violents o, si més no, se'ls separés de la resta. Altres mesures podrien ser l'atenció individualitzada amb plans d'activitats, que els serveis socials no propis es coordinessin millor amb la presó, sortir col·lectivament a treballar o a fer tractament, etc. Finalment el reconeixement de perdó, les propostes d'incloure les víctimes amb la mediació jurídica del cas, tutoritzar reclusos per entitats mediadores socials, treballar amb les famílies i vincular els beneficis amb la vida familiar, serien altres propostes possibles.

L'Església ha de buscar l'ordre temporal amb el missatge de l'Evangeli i això és molt important en el món de la presó.

Eva Palau

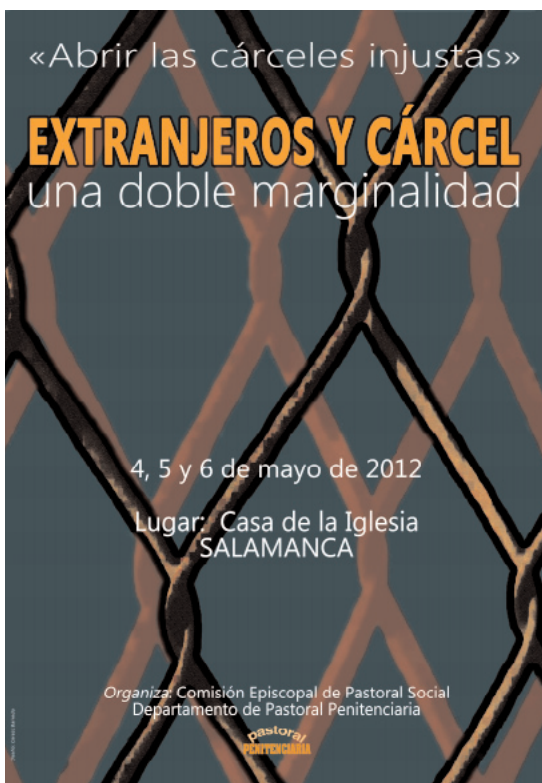
Barcelona, 10 de novembre de 2012

Extranjeros y cárcel, una doble marginalidad

Salamanca, 6 de maig de 2012

Los participantes en el encuentro **EXTRANJEROS Y CÁRCEL, UNA DOBLE MARGINALIDAD**, organizado por el Secretariado Nacional de Pastoral Penitenciaria en la ciudad de Salamanca los días 4-6 de mayo de 2012, constatamos:

1. Las personas extranjeras en cárceles españolas están en inferioridad de condiciones respecto a las nacionales, sufriendo una doble o triple marginalidad: la que implica estar en prisión y la que engloba idioma, cultura, religión...
2. La complejidad, ambigüedad y falta de claridad en las leyes de extranjería en relación con estas personas extranjeras que sufren privación de libertad en cárceles españolas. Da la impresión de que la única salida viable para estas personas extranjeras y presas es la expulsión. Dónde queda la labor resocializadora de nuestras cárceles (Art.25.2 de nuestra Constitución)?
3. Algunas carencias y anomalías: falta de traductores profesionales en los procesos penales y judiciales de personas extranjeras; falta de información concreta y precisa durante el proceso penal; falta de comunicación fluida tanto con sus abogados como con el equipo técnico de la institución penitenciaria; limbos legales por falta de documentación; distancia física y humana de los Consulados.
4. El deterioro deshumanizador que ocasiona la estancia en la cárcel incide en mayor grado en las personas extranjeras, al estar más lejos de su familia, de su hábitat, costumbres, cultura... Por otra parte, la indocumentación o el riesgo de fuga son argumentos esgrimidos por la Institución Penitenciaria para que las personas extranjeras no disfruten de los beneficios penitenciarios: permisos, salidas, 3º grado, libertad condicional...
5. En el ámbito eclesial sigue predominando una religión de cumplimiento: falta alegría y sobra amargura. Si somos consecuentes con el Evangelio el otro no es enemigo sino hermano y amigo: si confiesas que Dios es Padre nuestro, por qué no me tratas como hermano?

6. Nuestra presencia en las cárceles, como pastoral penitenciaria y en coordinación con otros grupos que intervienen, se ve muy condicionada por la hostilidad del ámbito penitenciario, las dificultades personales, los escasos recursos y posibilidades; no obstante, valoramos los espacios de apoyo personal suscitados, la oferta de alternativas, la humanización de relaciones en el trato directo y la humanización de espacios físicos que propician momentos de acogida, encuentro, ánimo, perdón y esperanza.

7. La información facilitada por la mayoría de los medios de comunicación es sesgada e incompleta, con una incitación, explícita o implícita, al rechazo, condena y expulsión.

8. Esta múltiple exclusión de las personas extranjeras presas es expresión y prolongación del racismo generado en la sociedad y no solventado desde los ámbitos familiares y educativos.

Parlem-ne plegats

Ante esta realidad, constatada y debatida, proponemos:

1. Que los derechos humanos sean cumplidos en nuestros Centros Penitenciarios más allá del color, raza, país de origen, cultura y religión. Cualquier legislación ha de primar la dignidad y crecimiento de la persona por encima de cualquier distinción, equivocación y situación actual. Pastoral Penitenciaria y el resto de instituciones que trabajan en el ámbito penitenciario han de urgir y priorizar esfuerzos y estrategias en orden a que estos derechos fundamentales se respeten.
2. Que las personas extranjeras en prisión tengan acceso y disfruten de los beneficios penitenciarios; que quienes cuenten con informes penitenciarios positivos puedan obtener, acabada su condena, un permiso de residencia a prueba que le permita trabajar y regularizar su situación.
3. Elaborar una guía de recursos y servicios jurídicos a la que tengan acceso las personas privadas de libertad, favoreciendo la presencia en todos los Centros Penitenciarios de la asistencia jurídica gratuita. Hacer más accesible la comunicación, gestión y presencia de Consulados y Embajadas, agilizando su función.
4. Potenciar los Consejos Sociales Penitenciarios como espacio de confrontación, sensibilización y humanización dentro de la propia institución. Seguir en la búsqueda de nuevas estrategias conjuntas para darle más sentido, contenido y resolución.
5. Disfrutar el acontecimiento pascual para conocer y saber, con el corazón, que Dios está pasando por la vida de toda persona. Nuestro quehacer será prolongación de la caridad divina que cumple y supera, con creces, toda justicia.
6. Que la presencia de Pastoral Penitenciaria en las cárceles sea fruto de una formación seria y prolongada, desde el compromiso evangélico colmado de responsabilidad y constancia, para así provocar procesos de acompañamiento a las personas privadas de libertad, de cara al protagonismo y responsabilidad de su propia vida.
7. Potenciar el área jurídica en cada pastoral penitenciaria diocesana, hasta crear una red de profesionales, capaces de abordar y dar respuestas adecuadas a los vacíos legales o situaciones de injusticia.
8. Aprovechar todos los recursos que tenemos a nuestro alcance: casas de acogida, comunidades, asociaciones, familias... Así, las personas que salgan de la cárcel sin recursos o sin identificación, mientras logran conseguir estos derechos a nivel individual, se sentirán apoyados y acompañados, a la vez que se cubren necesidades fundamentales como son vivienda, alimentación, educación, salud.... Hacer una guía de recursos de acogida y acompañamiento a nivel nacional, propiciando el trabajo en red que genera el compartir experiencias de buenas prácticas y de esfuerzos realizados por otros. Así seremos más fuertes de lo que creemos y más creativos y eficaces en la elaboración de respuestas.
10. Ante el desconocimiento del mundo penitenciario realizar constantes campañas de sensibilización a nivel general, en espacios concretos y usando todos los medios a nuestro alcance: sociedad, iglesia, colegios y universidades, colegios de abogados, mundo de la jurisprudencia, consulados y embajadas, empresas y empresarios...
11. Hacernos presentes en los medios de comunicación para dar una información más acertada y concreta del acontecer y devenir del mundo Penitenciario. Aprovechar espacios y herramientas disponibles en las delegaciones diocesanas de medios de comunicación. Dar a conocer la realidad de este mundo marginado y olvidado a través de folletos, programas, artículos, películas, documentos, charlas, conferencias...
12. Sostener, frente a frente, la mirada del otro para valorar la riqueza de toda persona, cultura, religión. Ser conscientes que tenemos que cambiar nuestros hábitos de consumo y de relaciones para no seguir alimentando las diferencias entre norte y sur. Apostar por una renta básica o salario social digno, que sin sustituir el empleo, ayuden a vivir con la dignidad que precisa toda persona.

Salamanca 6 mayo 2012

Parlem-ne plegats

Benet XVI i les polítiques socials del PP

El diumenge 20 de gener de 2013, l'Església va celebrar la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat. El missatge de Benet XVI per aquesta jornada va ser "Migracions: peregrinació de fe i esperança", i estava escrit en el context d'aquest Any de la fe.

El missatge ens parla de la fe i l'esperança com l'equipatge inseparable en la vida de molts immigrants: el desig de deixar darrera la desesperació d'un futur impossible de construir i la profunda confiança que Déu no els abandona en el seu camí. I això a partir del principi fonamental de que "tot migrant és una persona amb uns drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació".

Tot i que "emigrar és un dret fonamental", el missatge recorda que "cada Estat té el dret de regular els fluxos migratoris i adoptar mesures polítiques dictades per les exigències generals del bé comú, però sempre garantint el respecte a la dignitat de tota persona humana".

La realitat ens parla que el projecte migratori de moltes persones "es converteix en un calvari per la supervivència, on els homes i dones apareixen més com a víctimes que com a protagonistes i responsables de la seva migració". L'actual crisi porta a molts migrants a viure "en condicions de marginalitat i, sovint, d'explotació i privació dels drets humans fonamentals. El camí de la integració inclou drets i deures, atenció i cura als immigrants per tal que arribin a una vida digna, però també atenció per part dels immigrants vers els valors que ofereix la societat en la qual s'insereixen".

En aquest sentit, insisteix que per a afavorir l'autèntica integració en una societat cada cop més fragmentada per les desigualtats socials, "cal evitar el risc de caure en el mer assistencialisme", i treballar en la direcció d'una "societat on tots i cadascun siguin membres actius i responsables del benestar de l'altre, assegurant el ple dret de ciutadania i participació en els mateixos drets i deures".

6

En l'actual context de crisi estructural de la nostra societat, "els qui emigren alimenten l'esperança de trobar acollida, d'obtenir ajuda solidària i d'estar en contacte amb persones que, comprenent les fatigues i la tragèdia del seu procés i reconeixent els valors que aporten, estiguin disposades a compartir humanitat i recursos materials amb qui està necessitat i desfavorit". El missatge ens exhorta al deure d'una "solidaritat universal".

Aquest missatge que ens crida a la fraternitat universal, topa amb la pràctica d'unes polítiques i unes lleis injustes que posen en perill l'exercici de drets fonamentals. Recordem, sinó el Decret Llei (16/2012) sobre mesures urgents per a garantir la sostenibilitat del sistema nacional de Salut, impulsat pel Ministeri de Sanitat. Un decret on més enllà de regular el turisme sanitari i racionalitzar la despesa, deixa sense atenció sanitària aquelles persones que no disposen ni de documentació ni de mitjans econòmics.

I topa també la crida que fa Benet XVI a la pràctica d'una solidaritat universal, amb l'actual projecte de reforma del Codi Penal que en el seu art. 318 bis proposa: castigar amb penes de presó a qui ajudi solidàriament a les persones estrangeres en situació administrativa irregular i a qui els hi presti serveis remunerats. No hauríem d'oblidar de quina manera una norma així, de tirar endavant, incompliria els drets humans fonamentals, que en el seu primer article diu: "Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets .../... i els cal mantenir-se entre ells amb esperit de fraternitat". O que en l'article 13 reconeix el dret de tota persona a "abandonar qualsevol país, àdhuc el propi, i a retornar-hi", una llibertat de moviments cada vegada més obstaculitzada.

Aquesta proposta de reforma legal té una gran transcendència ètico-política: crea una norma que converteix en il·legal un principi-valor tan fonamental com és la solidaritat. Això des del punt de vista humà i cristià, i en la situació de crisi que vivim resulta simplement inacceptable.

Us animem a participar en la campanya que ha posat en marxa la Plataforma Salvemos la Hospitalidad per demanar al Govern que corregeixi l'article 318bis anteriorment citat i "no criminalitzi el comportar-se humanament. L'assistència humanitària i la solidaritat no es poden penalitzar en cap cas quan són mogudes per sentiments d'hospitalitat i altruisme". Per signar la petició www.change.org/salvemoslahospitalidad

Quim Pons, Jesuïta
23 gener 2013

Los Miserables

DIRECTOR Tom Hooper
GUIÓ William Nicholson
(Drama: Victor Hugo)
MÚSICA Claude-Michel Schönberg
FOTOGRAFÍA Danny Cohen.
2012

El expresidiario Jean Valjean (Hugh Jackman) es perseguido durante décadas por el despiadado policía Javert (Russell Crowe). Cuando Valjean decide hacerse cargo de Cosette, la pequeña hija de Fantine (Anne Hathaway), sus vidas cambiarán para siempre.

Adaptación cinematográfica del famoso musical 'Les miserables', basado a su vez en la novela homónima de Victor Hugo.

El Circo de la mariposa

www.youtube.com/watch?v=WPeY7ace294

El actor mejicano Eduardo Verastegui lo ha vuelto a hacer. A través del cine, de la imagen, ha conseguido volver a conmovernos. A convertirnos. Convertirnos en el otro. En esta ocasión presenta 'El circo de las mariposa', un corto dirigido por Joshua Weigel y protagonizado por Nick Vujicic, un australiano de 26 años, nacido sin brazos ni piernas.

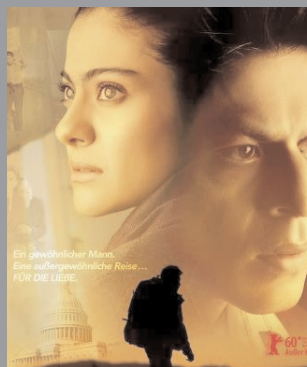
La discapacidad no cuenta si uno no se siente como tal. Ése es el mensaje, que la mariposa puede volar si se lo propone, puede realizar piruetas circenses, sin gravedad, o haciendo de su propia gravedad un mundo de capacidades. 20 minutos en los que se narra una transformación espiritual.

Un cortometraje sorprendente que transmite un mensaje optimista, humano, real. Una reflexión sobre cómo cada uno de nosotros tiene dentro de sí la capacidad de mostrar las sorprendentes posibilidades que ofrece la vida.

Mi nombre es Khan

Director : Karan Johar.
2010

Rizwan Khan (Tanay Chheda) es un niño musulmán que se crió con su madre (Zarina Wahab) en el Borivali sección de Bombay en la India y que sufre de síndrome de Asperger. Ya como un adulto (Shahrukh Khan), Rizwan se enamora de un hindú madre soltera, Mandira (Kajol) que vive en San Francisco. Después de los atentados del 9/11, Rizwan es detenido como sospechoso de terrorismo por la autoridades por la conducta sospechosa que tiene a razón de su discapacidad. Después de su arresto, él se reúne con Radha (Sheetal Menon), un terapeuta que ayuda a superar los traumas vividos. Rizwan entonces comienza un viaje para encontrar y reunirse con el Presidente Barack Obama (Christopher B. Duncan), a fin de limpiar su nombre.

Agenda

Calendari del SEPAP pel segon semestre del curs 2012-13

FEBRER 2013:

4- Reunió del Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP (Rivadeneyra,6, 8a) .

5 al 7 - XXI V Jornades de capellans de Espanya a Madrid

23-Curs de 4 hores d'iniciació per a nous voluntaris del SEPAP al CEP (Rivadeneyra, 6 3ª) a les 9.30h a la sala 3

MARÇ 2013:

4- Reunió del Consell de Capellans (11h) i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP (Rivadeneyra,6, 8a)

.

ABRIL 2013

8- Reunió del Consell de Capellans (11h) i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP (Rivadeneyra,6, 8a)

.

MAIG 2013:

6- Reunió del Consell de Capellans de Catalunya(11h) i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP (Rivadeneyra,6, 8a) .

13.- Pregària del SEPAP (Mercedaris de Plaça Castella) a les 20:30.

11.-Curs de 4 hores d'iniciació per a nous voluntaris del SEPAP

JUNY 2013:

1 -Assemblea de final de curs del SEPAP (Seminari de Barcelona de 9,30 a 13,30h)

10.-Reunió del Consell de Capellans i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP (Rivadeneyra,6, 8a)

(Consulteu la pàgina web per veure modificacions)

8

Molt important:

A mitjans de gener vàrem patir un atac informàtic en el nostre correu electrònic actual és:

sepapenitenciaria@gmail.com

Paral·lelament, possiblement abans de Setmana Santa canviarem de seu i el correu electrònic serà el mitjà de comunicació principal mentre no ens instal·lem definitivament. Us demanem que ens escribiu un correu per comunicar-nos millor i evitar errors.

Moltes gràcies!

El Cardenal visita la presó Model de Barcelona

► L'arquebisbe de Barcelona, cardenal Lluís Martínez Sistach, va visitar la presó Model de Barcelona per tal de confirmar cinc reclusos. Posteriorment, el cardenal i els interns van compartir uns dolços com a símbol de fraternitat, en un ambient familiar propi d'aquestes dates. Aprofitant la seva visita, el Dr. Martínez Sistach es va passejar per la primera i la segona galeries, així com pel menjador, i va felicitar el Nadal a tots els interns.

RECORDEU:

Cada setmana, els divendres de 23 a 24h s'emet el programa "Libertad a los cautivos" des de Barcelona a Radio Marí a al 88,9 de la FM i a www.radiomaria.es.

